

Joels bok og den laodikeiske syvendedagsadventistkirke – nummer én

Prøving av sannheten for vår tid

Jeff Pippenger

2025-12-02

«I Skriftene finnes det noen ting som er vanskelige å forstå, og som, etter Peters ord, de ulærde og ubefestede forvrenger til sin egen undergang. Vi kan i dette liv kanskje ikke være i stand til å forklare meningen med hvert eneste skriftsted; men det finnes ingen livsviktige punkter i den praktiske sannhet som vil være tilhyllet i mysterium. Når tiden kommer, i Guds forsyn, da verden skal prøves på den sannhet som gjelder for den tid, vil sinn bli påvirket av Hans Ånd til å granske Skriftene, ja, med faste og med bønn, inntil ledd etter ledd er utforsket og forenet i en fullkommen kjede. Hvert faktum som umiddelbart angår sjelenes frelse, vil bli gjort så klart at ingen behøver å fare vill eller vandre i mørket.»

«Etter hvert som vi har fulgt profetiens kjede ned gjennom tidene, er den åpenbarte sannhet for vår tid blitt klart sett og forklart. Vi er ansvarlige for de privilegier vi nyter, og for det lys som skinner på vår sti. De som levde i tidligere slektsledd, var ansvarlige for det lys som det ble tillatt å la skinne over dem. Deres sinn ble øvet med hensyn til forskjellige punkter i Skriften som satte dem på prøve. Men de forstod ikke de sannheter som vi forstår. De var ikke ansvarlige for det lys de ikke hadde. De hadde Bibelen, slik vi har; men tiden for utfoldelsen av særskilt sannhet i forbindelse med avslutningsscenene i denne jordens historie er de siste slektsledd som skal leve på jorden.»

«Særlige sannheter er blitt tilpasset de forhold som har rådet blant slektene slik de har eksistert. Den nåværende sannhet, som er en prøve for menneskene i denne slekt, var ikke en prøve for menneskene i slekter langt tilbake. Dersom det lys som nå skinner over oss angående sabbaten i det fjerde bud, var blitt gitt til slektene i fortiden, ville Gud ha holdt dem ansvarlige for det lyset.» Testimonies, bind 2, 692, 693.

Nytt og gammelt

I hver tidsalder finnes det en ny utvikling av sannheten, et budskap fra Gud til folket i den slekt. De gamle sannheter er alle vesentlige; ny sannhet er ikke uavhengig av den gamle, men en utfoldelse av den. Det er bare når de gamle sannheter blir forstått, at vi kan fatte den nye. Da Kristus ønsket å åpne for sine disipler sannheten om sin oppstandelse, begynte Han «fra Moses og alle profetene» og «utla for dem i alle Skriftene det som er skrevet om Ham». Luk 24:27. Men det er lyset som skinner i sannhetens friske utfoldelse, som herliggjør den gamle. Den som forkaster eller forsømmer den nye, eier i virkeligheten ikke den gamle. For ham mister den sin livgivende kraft og blir bare en livløs form.

«Det finnes dem som bekjenner at de tror og lærer sannhetene i Det gamle testamente, samtidig som de forkaster Det nye. Men ved å nekte å ta imot Kristi lære viser de at de ikke tror det som

patriarker og profeter har talt. 'Hadde dere trodd Moses,' sa Kristus, 'ville dere ha trodd Meg; for han skrev om Meg.' Johannes 5:46. Derfor er det ingen virkelig kraft selv i deres undervisning av Det gamle testamente.

«Mange som gjør krav på å tro på og forkynne evangeliet, befinner seg i en lignende villfarelse. De setter til side Det gamle testamentes skrifter, som Kristus erklærte om: 'Det er de som vitner om meg.' Joh. 5,39. Ved å forkaste det gamle forkaster de i virkeligheten det nye; for begge er deler av en uatskillelig helhet. Intet menneske kan på rett måte fremstille Guds lov uten evangeliet, eller evangeliet uten loven. Loven er evangeliet legemliggjort, og evangeliet er loven utfoldet. Loven er roten; evangeliet er den velluktende blomsten og frukten som den bærer.»

«Det gamle testamentet kaster lys over Det nye, og Det nye over Det gamle. Hvert av dem er en åpenbaring av Guds herlighet i Kristus. Begge fremlegger sannheter som stadig vil åpenbare nye dybder av mening for den oppriktige søker.» Christ's Object Lessons, 128.

Nærværende sannhet er per definisjon den «åpenbarte sannhet» for en bestemt tidsperiode, som er «klart sett og forklart». Den generasjon som lever på den tid da «nærværende sannhet» blir åpenbart, holdes «ansvarlig» for å ta imot denne sannhet, ellers må den dø. De samlede sannheter som utgjør den «nærværende prøvende sannhet» for «denne generasjon», er framstilt i «utfoldelsen av særlige» sannheter «i forbindelse med de avsluttende scener i denne jords historie». Sannhet, og derfor «nærværende sannhet», er forbilledliggjort ved Det nye testamente i forhold til Det gamle testamente. Sannhet stadfestes på to vitners ord, og sannhet har en begynnelse og en ende, en bokstavelig og en åndelig, en gammel og en moderne, en alfa og en omega, en første og en siste.

Det millerittiske grunnlaget for den første engels budskap er det «gamle» i forhold til den tredje engels budskap om «nærværende sannhet». De som «forkaster det gamle», «forkaster i virkeligheten det nye», for begge er deler av en uatskillelig helhet.»

«Jeg så nødvendigheten av at budbærerne, særlig, vokter og gransker all fanatisme hvor enn de måtte se den oppstå. Satan trenger seg på fra alle sider, og dersom vi ikke våker for ham, og har våre øyne åpne for hans anslag og snarer, og har iført oss Guds fulle rustning, vil den ondes brennende piler treffe oss. Det finnes mange dyrebare sannheter i Guds Ord, men det er «den nærværende sannhet» hjorden trenger nå. Jeg har sett faren ved at budbærerne løper bort fra den nærværende sannhets viktige punkter for å dvele ved emner som ikke er egnet til å forene hjorden og hellige sjelen. Her vil Satan benytte enhver mulig fordel for å skade saken.»

«Men slike emner som helligdommen, i forbindelse med de 2300 dager, Guds bud og Jesu tro, er fullkomment skikket til å forklare den tidligere adventbevegelsen og vise hva vår nåværende stilling er, grunnfeste de tvilendes tro og gi visshet om den herlige fremtid. Disse har jeg ofte sett var de viktigste emner som budbærerne burde dvele ved.» Early Writings, 63.

«Helligdommen, i forbindelse med de 2300 dagene, Guds bud og Jesu tro», er nøkkelen til å forklare «den tidligere adventbevegelsen» blant millerittene, og dermed til å forklare «fullkomment» «hva vår nåværende stilling er». De som «tviler» på «den tidligere adventbevegelsen», «tviler» på det som gir «visshet om den herlige framtiden». Det som gir visshet

om framtiden, er fortiden.

Joels bok er et budskap om sannhet for den nåværende prøvetid. Dette bekreftes av flere vitner. Joel blir av Profetiens Ånd identifisert som «nårværende sannhet», som ifølge Johannes i Åpenbaringsboken er Jesu vitnesbyrd.

Jesu Kristi åpenbaring, som Gud gav ham for å vise sine tjenere det som snart må skje; og han sendte den og kunngjorde den ved sin engel til sin tjener Johannes, som vitnet om Guds ord og om Jesu Kristi vitnesbyrd, om alt det han så. Åpenbaringen 1:1, 2.

Johannes' «vitnesbyrd» (som han «bar fram vitnesbyrd om») ble fremstilt i tre deler. Han nedtegnet «Guds ord», «Jesu vitnesbyrd» og «det han så». I de to første versene i Åpenbaringen fremstiller Johannes en som har fått gaven «profetiens ånd». Den gaven omfatter en særskilt åpenbaring av Guds Ord, og den omfatter også særlige åpenbaringer meddelt profeten gjennom Kristi ord; (enten av Kristus direkte eller gjennom hans englelige representanter) og gaven omfatter også sannhet fremstilt gjennom drømmenes og synenes medium. Profetiens ånd er Kristi vitnesbyrd, som meddeles profeten, og det bærer den samme myndighet som om en engel eller Kristus talte ordene.

Og jeg falt ned for hans føtter for å tilbe ham. Og han sa til meg: Se til at du ikke gjør det! Jeg er din medtjener og dine brødres, de som har Jesu vitnesbyrd. Tilbe Gud! For Jesu vitnesbyrd er profetiens ånd. Åpenbaringen 19:10.

Gabriel tilkjennegir at han er en medtjener sammen med Johannes, og han skal ikke tilbes. Gabriel tilkjennegir også at de «brødre» som er representert ved Johannes, «har Jesu vitnesbyrd», som er «profetiens ånd». De «brødre» som Johannes representerer, er de hundre og førtifire tusen, og alle brødrene har «profetiens ånd».

«Og de stod tidlig opp om morgenen og drog ut til ørkenen ved Tekoa; og idet de drog ut, trådte Josjafat fram og sa: Hør meg, Juda og dere Jerusalems innbyggere! Tro på Herren deres Gud, så skal dere stå faste; tro hans profeter, så skal dere ha framgang.» 2 Krønikebok 20:20.

«Tro på Herren deres Gud, så skal dere bli stående faste; tro på hans profeter, så skal dere ha framgang.»

«Jesaja 8:20. 'Til loven og til vitnesbyrdet! Dersom de ikke taler i samsvar med dette ord, er det fordi det ikke er noe lys i dem.' Her blir to tekster stilt fram for Guds folk: to betingelser for framgang. Loven, talt av Jehova selv, og profetiens ånd, er de to kildene til visdom som skal lede Hans folk i enhver erfaring. 5 Mosebok 4:6. 'Dette er deres visdom og deres forstand i folkenes øyne, som skal si: Sannelig, dette store folk er et vist og forstandig folk.'»

«Guds lov og profetiens Ånd går hånd i hånd for å lede og rådgi menigheten, og hver gang menigheten har erkjent dette ved å adlyde Hans lov, er profetiens ånd blitt sendt for å lede henne på sannhetens vei.»

«Åpenbaringen 12:17. 'Og dragen ble vred på kvinnen og gikk bort for å føre krig mot resten av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi vitnesbyrd.' Denne profetien peker

tydelig ut at restmenigheten vil anerkjenne Gud i hans lov og vil ha den profetiske gave. Lydighet mot Guds lov og profetiens ånd har alltid kjennetegnet Guds sanne folk, og prøven blir vanligvis gitt på grunnlag av nåværende åpenbarelseser.»

På Jeremias' tid stilte folket ingen spørsmål ved Moses', Elias' eller Elisjas budskap, men de trakk i tvil og satte til side det budskap som var sendt fra Gud til Jeremia, inntil dets kraft og virkning var uttømt, og det ikke var noen annen utvei enn at Gud førte dem bort i fangenskap.

«På samme måte hadde folket på Kristi tid lært at Jeremias budskap var sant, og de overtalte seg selv til å tro at dersom de hadde levd i sine fedres dager, ville de ha tatt imot hans budskap; men samtidig forkastet de Kristi budskap, han som alle profetene hadde skrevet om. »

«Da den tredje engels budskap oppstod i verden, et budskap som skal åpenbare Guds lov for menigheten i dens fylde og kraft, ble også den profetiske gave umiddelbart gjenopprettet. Denne gaven har spilt en meget fremtredende rolle i utviklingen og videreføringen av dette budskapet. »

«Ettersom meningsforskjeller har oppstått med hensyn til tolkninger av Skriften og arbeidsmetoder, som er egnet til å rukke de troendes tro på budskapet og føre til splittelse i arbeidet, har profetiens ånd alltid kastet lys over situasjonen. Den har alltid brakt tankeens enhet og handlingens harmoni til de troendes legeme. I enhver krise som har oppstått under budskapets utvikling og verkets vekst, har de som har stått fast ved Guds lov og lyset fra profetiens ånd, seiret, og verket har hatt framgang i deres hender.» Loma Linda Messages, 33, 34.

Joels bok blir direkte identifisert som «nåværende sannhet» innenfor Profetiens Ånd, som ifølge Johannes i Åpenbaringsboken er Jesu vitnesbyrd. Den blir også direkte stadfestet i Guds Ord. Både Bibelen og Profetiens Ånd anvender Joels bok direkte på de siste dager.

«Hver av de gamle profetene talte mindre for sin egen tid enn for vår, slik at deres profetiske forkynnelse gjelder for oss. 'Men alt dette hendte dem som forbilder; og det ble skrevet til formaning for oss, som de siste tider er kommet til.' 1 Korinterbrev 10:11. 'Det ble åpenbart for dem at det ikke var seg selv, men oss de tjente med det som nå er blitt forkynt for dere av dem som forkynte evangeliet for dere ved Den Hellige Ånd, sendt fra himmelen; ting som englene attrår å skue inn i.' 1 Peter 1:12. ...»

«Bibelen har samlet og bundet sammen sine skatter for denne siste slekt. Alle de store begivenheter og høytidelige handlinger i Det gamle testaments historie har blitt, og blir, gjentatt i menigheten i disse siste dager.» Selected Messages, bok 3, 338, 339.

Profetien hos Joel er «gjeldende» «over» dem «som verdens ende er kommet over». «Gjeldende» understreker ganske enkelt at «nåværende sannhet» alltid er en prøve, og de som ikke består prøven, er framstilt ved slike bibelske skikkelser som Judas.

«Leksjon etter leksjon falt uhørt for Judas' ører. Hvor mange følger i dag i hans fotspor. I lyset av Guds lov ser egenkjærlige mennesker sine onde karaktertrekk, men unnlater å foreta den nødvendige reformasjon og går videre fra én syndstilstand til en annen. »

«Kristi lærdommer er anvendelige på vår egen tid og slekt. Han sa: 'Jeg ber ikke bare for disse, men også for dem som ved deres ord kommer til tro på meg.' Det samme vitnesbyrd blir ført til oss i disse siste dager som ble ført til Judas. De samme lærdommer som han unnlot å virkeliggjøre i sitt liv, kommer til mennesker som hører, og som likevel gjør en tilsvarende fiasko, fordi de ikke legger bort sin synd.» Review and Herald, 17. mars 1891.

Johannes er gjennom hele Åpenbaringen et forbilde på Guds folk i de siste dager, og ved å bli forvist til Patmos representerer Johannes dem som blir forfulgt under søndagslovkrisen. Han oppgir hvorfor han ble fengslet.

Jeg, Johannes, som også er deres bror og meddelaktig i trengselen og i Jesu Kristi rike og tålmodighet, var på den øy som kalles Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vitnesbyrds skyld. Åpenbaringen 1:9.

Johannes ble forfulgt på grunn av Bibelen og Profetiens Ånd. Hvorfor blir de hundre og førtifire tusen forfulgt på grunn av Profetiens Ånd? Den første sannheten profeten Joel påviser, er Syvendedags Adventistsamfunnets frafall. Da apostelen Peter påviste at pinsedagen var en oppfyllelse av Joels bok, gjorde Peter det som svar på at jødene angrep manifestasjonen av «tunger». Jødene, som da var et forbilde på syvendedagsadventistene i de siste dager, hevdet at Peter og dem som forkynte budskapet, var «drukne». Syvendedagsadventistene vil kjempe imot budskapet om den sene regn, slik jødene gjorde på Peters tid. De gjør det, for de som forkynner det prøvende budskap om «nærværende sannhet» i den sene regn, har de «gamle» grunnleggende sannheter, for ny sannhet er alltid bygget på gammel sannhet. Jeremia kalte Guds folk i tiden for den sene regn til å vandre på de gamle stier og lytte til lyden av vaktmannens basun, men de nekter. Det grunnleggende budskap om «gammel» sannhet er symbolsk fremstilt ved de «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks, som fremsetter paktsforholdet i lys av sabbaten for landet.

«Jeg så at den navnkristne kirke og navnkristne adventister, likesom Judas, ville forråde oss til katolikkene for å oppnå deres innflytelse til å gå imot sannheten. De hellige vil da være et ubemerket folk, lite kjent for katolikkene; men kirkene og de navnkristne adventistene, som kjenner vår tro og våre skikker (for de hatet oss på grunn av sabbaten, fordi de ikke kunne gjendrive den), vil forråde de hellige og angi dem til katolikkene som slike som ser bort fra folkets institusjoner; det vil si at de holder sabbaten og ser bort fra søndagen.»

«Deretter byr katolikkene protestantene å gå fram, og utsteder et dekret om at alle som ikke vil holde ukens første dag i stedet for den sjuende dag, skal drepes. Og katolikkene, hvis antall er stort, vil stå ved protestantenes side. Katolikkene vil gi sin makt til dyrets bilde. Og protestantene vil arbeide slik deres mor arbeidet før dem for å ødelegge de hellige. Men før deres dekret rekker å bringe eller bære frukt, vil de hellige bli utfridd ved Guds røst.» Spalding og Magan, 1, 2.

To ganger identifiserer søster White den «navnkristne kirke» og de «navnkristne adventistene», samtidig som hun trekker et skille mellom de to «navnkristne gruppene» og «katolikkene». Den «navnkristne kirke» og de «navnkristne adventistene» «hatet» dem som var framstilt ved Peter og Johannes «på grunn av sabbaten, for de kunne ikke gjendrive den». Den navnkristne kirke og

katolikkene kan ikke «gjendrive» sannheten om sabbaten på den sjuende dag, og «navnkristne adventister» kan ikke «gjendrive» «de sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks, som er landets sabbatsbud. Den navnkristne kirke og katolikkene kan ikke «gjendrive» det faktum at sabbaten på den sjuende dag er en «grunnleggende» bibelsk sannhet, og «navnkristne adventister» kan ikke «gjendrive» det faktum at «de sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks er en «grunnleggende» millerittisk sannhet.

Johannes' fangenskap på Patmos representerer de hundre og førtifire tusen som holder fast ved både Bibelen og Profetiens Ånd, og som i særdeleshet blir forfulgt utenfra på grunn av sabbaten på den syvende dag og forfulgt innenfra på grunn av sabbaten i det syvende år for landet. Av denne grunn blir Johannes' vitnesbyrd om hvorfor han ble forfulgt i vers ni etterfulgt av sabbaten i vers ti og budskapet fra fortiden («bak») fra den «høye røst» som av en «basun».

Jeg, Johannes, som også er deres bror og medlidende i trengselen og i Jesu Kristi rike og utholdenhet, var på den øy som kalles Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vitnesbyrds skyld. Jeg var i Ånden på Herrens dag og hørte bak meg en høy røst, som av en basun. Åpenbaringen 1:9, 10.

Johannes representerer dem som ved 9/11 hørte basunrøsten fra engelen i Åpenbaringen atten, som kalte Guds folk til å vende tilbake til Jeremias «gamle stier». Den veldige røsten var også advarselen fra den sjuende basun, som også er det tredje ve.

Søster White nedtegnet at «Bibelen har samlet opp og bundet sammen sine skatter for denne siste generasjon.» Joels bok er en av de bibelske «skatter» som er sannhet for denne tid i «de siste dager». På pinsedagens tid påviste Peter at det var Joels bok som da ble oppfylt. Peter, liksom Joel, «talte mindre for» pinsedagens tidsperiode enn for vår «tid». Pinsedagens tidsperiode var den første regn for den kristne husholdning. Pinsedagen markerer begynnelsen på den kristne husholdning, og ved å gjøre det illustrerer den avslutningen på den kristne husholdning. Avslutningen på den kristne husholdning er tiden for den sene regn, slik den er forbildet ved pinsedagen. Peter er derfor et symbol på Guds folk ved avslutningen på den kristne husholdning, som identifiserer oppfyllelsen av Den Hellige Ånds utgytelse ved å benytte Joels bok til å gjøre det.

Men Peter stod fram sammen med de elleve, løftet sin røst og talte til dem: Judeiske menn, og alle dere som bor i Jerusalem, la dette være kjent for dere, og lytt til mine ord: For disse er ikke beruset, slik dere mener; det er jo bare den tredje time på dagen. Men dette er det som er talt ved profeten Joel: Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at jeg vil utgyte av min Ånd over alt kjød; og deres sønner og deres døtre skal profetere, og deres unge menn skal se syner, og deres gamle menn skal drømme drømmer. Ja, også over mine tjenere og over mine tjenestekvinner vil jeg i de dager utgyte av min Ånd; og de skal profetere. Og jeg vil gjøre under oppe på himmelen og tegn nede på jorden: blod og ild og røykdamp. Solen skal bli forvandlet til mørke og månen til blod, før Herrens store og herlige dag kommer. Og det skal skje at hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst. Apostlenes gjerninger 2:14–21.

For å være en fremgangsrik student av profetien kreves det en fast forståelse av at verdens ende er fremstilt «linje på linje» innenfor Skriftens historiske fortelling. Forbundet med denne sannhet er at

profetene selv representerer Guds folk i de siste dager. Joel plasserer sin bok i de siste dager, for den kunngjør at «Herrens dag» nærmer seg.

Blås i basunen på Sion, og la alarmen lyde på mitt hellige berg! La alle landets innbyggere skjelve! For Herrens dag kommer, ja, den er nær. Joel 2:1.

En «basun» som symbol representerer, blant andre betydninger, et advarselsbudskap. Som symbol kan en basun representere en tidsperiode eller et tidspunkt, eller begge deler – avhengig av sammenhengen. En basun representerer også dom. Basunhøytiden, ti dager før Forsoningsdagen, var en advarsel om en nært forestående dom.

«Herrens dag» representerer enten et tidspunkt eller et tidsrom, avhengig av sammenhengen i det avsnittet hvor uttrykket «Herrens dag» benyttes. «Herrens dag» kan være et symbol på den fullbyrdende dommen, fremstilt som de sju siste plagene, eller den kan være den fullbyrdende dommen ved slutten av tusenårsriket. I begge tilfeller identifiserer basunen Guds fullbyrdende dom. «Herrens dag» kan derfor representere det tidspunkt da Guds straff blir iverksatt, eller det tidsrom da Guds straffedommer blir iverksatt.

En «basun», likesom med «Herrens dag», kan betegne både et tidspunkt og et tidsrom, slik det bevitnes gjennom de historiske tidspunktene og tidsrommene som de syv basuner i Åpenbaringen 8 og 9 representerer. «Herrens dag», som Joel fremstiller ved «basunen» som skal blåses i, er både et tidspunkt og også et tidsrom som begynner når dommen over de døde tok slutt og dommen over de levende begynte. Den 11. september ble det blåst i en basun som markerte ankomsten av dommen over de levende som et tidspunkt, og som også markerte 11. september som begynnelsen på tidsrommet for dommen over de levende.

Derfor sier også Herren nå: Vend om til meg av hele deres hjerte, med faste og med gråt og med klage! Søk å sønderrive deres hjerter og ikke deres klær, og vend om til Herren deres Gud! For han er nådig og barmhjertig, langmodig og rik på miskunnhet, og angrer det onde. Hvem vet om han vil vende om og angre og la en velsignelse bli tilbake etter seg, et matoffer og et drikkoffer til Herren deres Gud? Blås i basunen på Sion, hellig en faste, utrop en høytidelig sammenkomst! Joel 2:12–15.

Dette er andre gang Joel befaler at det skal blåses i basun. «Basunene» i Joel er både advarsler om den nært forestående utøvende dommen i de sju siste plagene, og er satt innenfor rammen av det laodikeiske kallet til omvendelse og den forestående prøvetidens avslutning.

Rop med høy røst, spar ikke, løft din røst som en basun og kunngjør mitt folk deres overtredelse og Jakobs hus deres synder. Jesaja 58:1.

Jesaja, Joel, Johannes og Peter representerer alle de hundre og førtifire tusen i de siste dager, likesom Jeremia, som angir når basunen skal lyde.

Så sier Herren: Stå på veiene og se, og spør etter de gamle stier, hvor den gode vei er, og vandre på den; så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den. Jeg satte også vektere over dere og sa: Lytt til lyden av basunen. Men de sa: Vi vil ikke lytte. Jeremia 6:16, 17.

Basunen lød i disse siste dager ved 11. september, og den sene regn begynte da å falle over dem som valgte den gode vei og vandret på den. Det var da engelen i Åpenbaringen atten steg ned.

«Senregnet skal falle over Guds folk. En mektig engel skal stige ned fra himmelen, og hele jorden skal opplyses av hans herlighet.» Review and Herald, 21. april 1891.

Da de store bygningene i New York ble lagt i ruiner den 11. september, steg den mektige engelen ned, og den sene regn begynte å falle.

«Nå kommer det ordet at jeg har erklært at New York skal skylles bort av en flodbølge? Dette har jeg aldri sagt. Jeg har sagt, idet jeg så på de store bygningene som reiste seg der, etasje på etasje: 'Hvilke fryktelige scener vil ikke finne sted når Herren skal reise seg for å ryste jorden med kraft! Da vil ordene i Åpenbaringen 18:1–3 bli oppfylt.' Hele det attende kapittel i Åpenbaringen er en advarsel om det som kommer over jorden. Men jeg har ikke fått noe særlig lys med hensyn til hva som skal komme over New York, bare at jeg vet at en dag vil de store bygningene der bli kastet ned ved Guds makts vending og omveltning. Av det lys som er gitt meg, vet jeg at ødeleggelse er i verden. Ett ord fra Herren, én berøring av hans veldige makt, og disse veldige byggverkene vil falle. Scener vil finne sted hvis redselsfullhet vi ikke kan forestille oss.» Review and Herald, 5. juli 1906.

Den 11. september begynte senregnet å falle som et forvarsel om dets fulle utgytelse ved søndagsloven.

«Evangeliets store verk skal ikke avsluttes med en mindre åpenbarelse av Guds kraft enn den som preget dets begynnelse. Profetiene som ble oppfylt ved utgytelsen av det tidlige regn ved evangeliets begynnelse, skal igjen oppfylles ved det sene regn ved dets avslutning. Her er 'vederkvegelsens tider' som apostelen Peter så fram til da han sa: 'Så fatt da et annet sinn og vend om, så deres synder kan bli utslettet, for at vederkvegelsens tider må komme fra Herrens åsyn, og han skal sende den salvede som er utsett for eder, Jesus.' Apg. 3:19, 20.» The Great Controversy, 611, 612.

Den fullkomne oppfyllelsen av «vederkvegelsens tider» finner sted mens du lever, for advarselen er å «omvende» seg, noe som er umulig å gjøre dersom du er død. «Vederkvegelsens tider» kommer når «syndene» til levende sjeler ennå kan bli «utslettet». «Vederkvegelsens tider» begynte den 11/9, og identifiserer dermed begynnelsen på dommen over de levende. Pinse gjentas ved avslutningen av evangeliets husholdning. Da «vederkvegelsens tider» kom, begynte begivenhetene som ble forbildet ved pinse, å gjenta seg.

«Det er med en inderlig lengsel at jeg ser frem til den tid da begivenhetene på pinsedagen skal bli gjentatt med enda større kraft enn ved den anledningen. Johannes sier: «Jeg så en annen engel komme ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet.» Da skal, som på pinsetiden, folket få høre sannheten forkynt for seg, hver mann på sitt eget tungemål. »

«Gud kan innblåse nytt liv i hver sjel som oppriktig ønsker å tjene Ham, og kan berøre leppene med en glødende kull fra alteret og gjøre dem veltalende i Hans pris. Tusenvis av stemmer vil bli gjennomtrenget av kraft til å forkynne de vidunderlige sannhetene i Guds Ord. Den

stammende tunge vil bli løst, og de fryktsomme vil bli gjort sterke til å bære et frimodig vitnesbyrd om sannheten. Må Herren hjelpe sitt folk til å rense sjelens tempel fra all urenhet og til å opprettholde en så nær forbindelse med Ham at de kan få del i senregnet når det blir utgytt.» Review and Herald, 20. juli 1886.

Vi vil fortsette i neste artikkel.

Og engelen som talte med meg, kom igjen og vekket meg, som en mann som blir vekket av sin søvn, og sa til meg: Hva ser du? Og jeg sa: Jeg har sett, og se, en lysestake helt av gull, med en skål ovenpå den, og dens sju lamper derpå, og sju rør til de sju lampene som er ovenpå den. Og to oliventrær stod ved den, ett på høyre side av skålen og det andre på venstre side av den.

Da tok jeg til orde og sa til engelen som talte med meg: Hva er dette, herre? Da svarte engelen som talte med meg og sa til meg: Vet du ikke hva dette er? Og jeg sa: Nei, herre.

Da svarte han og talte til meg og sa: Dette er Herrens ord til Serubabel: Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, herskarenes Gud. Sakarja 4:1–6.